та на ан҃алогїѧ та два̀ та предѣлы на е҃дна та сꙋ́мма, въ среда та же два та предѣлы на дрꙋ́га та. Защо́то тогава ан҃алогїѧ та ще сꙋществꙋва, поне́же, а҃ко не бы сꙋществовала, требовало бы и҃ сꙋ́ммы те да не са равни, кое́то е҃ безмѣстно. Н. п. а҃ко ѿ о҃бой те члѣна на равностьта̀

$$25 + 7 = 12 + 20$$

и҃звадиме това $(7 + 20)$, бы́ва ан҃алогїѧ та

$$25 - 20 = 12 - 7.$$

138. Изъ това бы́ва ѧ҃вно, че по ко́йнибꙋдъ о҃бразъ а҃ко премѣстиме предѣлы тѣ на е҃дна ан҃алогїѧ, равностьта на разности те не се повреждава; а҃ко само внимаваме, щото̀ сꙋмма та на крайни те да е҃ равна со сꙋ́мма та на сре́дни те. На о҃смь прочее различны о҃бразы мо́жеме да премѣстиме предѣлы те на коѧ̀ было а҃рїѳм. ан҃алогїѧ; напр.

$12 - 4 = 18 - 10$	$4 - 12 = 10 - 18$
$12 - 18 = 4 - 10$	$4 - 10 = 12 - 18$
$10 - 4 = 18 - 12$	$18 - 12 = 10 - 4$
$10 - 18 = 4 - 12$	$18 - 10 = 12 - 4$

ПРИМѢЧ. Примѣти́телно, защо̀ сло́во то на начална та ан҃алогїѧ а҃ко и҃ да се и҃змѣнѧ́ва въ се́кое и҃зъ тїѧ премѣстꙋванїѧ, равностьто̀ обаче на двѐ те слова̀ останꙋва въ се́кое.

139. Изъ по́горно то главно правило (136) происхо́ди че́, кога познаваме три те предѣлы на нѣкоѧ а҃рїѳметическа ан҃алогїѧ, ле́сно нахꙋ́ждаме и҃ четве́ртыа: защо́то не́ка предполо́жиме чѐ ни се дава